

1

Нейт Романовски разбра, че е загази, още когато видя крилата на сокола да проблясват изневиделица в далечината. Нещо приближаваше. Нещо, което не успяваше все още да зърне.

Утрото в пустинята бе приятно прохладно. Лекият бриз носеше миризмата на прахоляк и гниещи трупове на диви коне, пили вода от отровния извор.

Изгряващото слънце бе окъпало хоризонта на изток в безброй оттенъци на охра, а назъбените силуети на причудливите скални образувания се очертаваха ясно на фона на все още тъмното небе. Най-прекрасната част от деня, помисли си Нейт: онези мигове на очакване, преди първите лъчи да повдигнат завесата наоколо и да разкрият безброй червени, розови, оранжеви и бежови нюанси на ивиците от различни минерални породи, набраздили скалните образувания, и пред погледа да се ширнат скалисти каньони и пресъхнали дерета, между които се простираше огромен килим от спечена като камък глина, оформена в течение на милиони години първо от магмата, после от водата, а сега и от вятъра.

Нейт добре знаеше, че пустинята не се събужда с първите слънчеви лъчи. Тъкмо обратното, тя сякаш

потъваше в сън. Стадата вилороги антилопи напускаха обраслите с рядка трева дерета, където пасяха през нощта, и се изкачваха по високите пустинни плата, където можеха да бъдат забелязани отдалече... но и те на свой ред можеха да зърнат всеки хищник. Табуните диви коне с напукани копита и сплъстени гриви препускаха към сянката на оформените от вятъра причудливи скални образувания, наподобяващи огромни дорийски колони, останали от някакви древни руини.

Това бяха ранните утринни часове, в които зайците се скриваха в дупките си, а птиците напускаха местата, където бяха търсили треви и семена, за да се върнат на сигурно място в гнездата си. Затова Нейт бе избрал това време за лов.

Но той не бе единственият хищник в околността.

Благородният сокол, най-големият и най-величественият сред всички представители на своя род, ловуваше хоризонтално. За разлика от прерийния сокол, който се спускаше върху жертвата си от сравнително ниска височина – най-често от клона или скалата, на която бе кацнал, – или от сокола скитник, който пикираше със скорост от над триста километра в час със свити нокти и прихващаше целта си в полет, в резултат на което двете птици се превръщаха в топка от мускули и пера, – огромният благороден сокол се рееше безмълвно над пустинята. Зърнеше ли своята жертва – заек, пелинов тетрев или дребен гризач от семейството на гоферите, – той променяше маршрута си така, че слънцето да остане зад гърба му, после се спускаше и приковаваше плячката си към земята. Използваше тежестта и силата на острите си нокти, за да я лиши от дъх. Ако случайно жертвата продължеше да се съпротивлява или просто не умреше достатъчно бързо, благородният сокол пре-

късваше гръбначния ѝ стълб със закривения си, остър като бръснач клон.

Нейт не бе сигурен колко време вече ловува с новия си сокол. В паметта му имаше бели петна. Знаеше само, че се бе появил неочаквано от Арктика, където всъщност живееха благородните соколи, и сега бе негов партньор.

Когато го взе за пръв път върху кожената си ръкавица, соколът му се стори доста голям, тъй като тежеше повече от всяка граблива птица, с която бе ловувал някога. Бе по-дребен и по-лек от скалния или белоглавия орел, но не с много – разликата едва ли бе повече от килограм. Когато политаше във въздуха, размахът на крилата му от над метър и половина и осеяната с кафеникави петънца бяла перушина напомняха на Нейт за летящ бял вълк. В ранното утро в пустинята, когато първите слънчеви лъчи озаряваха птицата в полет, се създаваше илюзията, че е поне два пъти по-голяма, отколкото всъщност бе. Благородният сокол е страховитото оръжие. Ако соколът скитник може да бъде оприличен на крилата ракета, то този тук бе бомбардировач стелт.

В древността благородните соколи били запазени единствено за благородници с кралска кръв. Хора от простолюдието не можели да притежават подобна птица. Появата на големия бял сокол бе същинско чудо. Всъщност птицата бе женска, почти сребриста на цвят, а както е известно, женските соколи са по-едри от мъжките. Нейт се наслаждаваше просто да я гледа, кацнала на ръкавицата му, а по всичко личеше, че и тя се наслаждава на възхищението му; нещо повече, очакваше го.

И тъй като благородният сокол е представител на вид, който няма естествени врагове с изключение на

някой скален орел от време на време, той лети и ловува безнаказано.

Затова, когато птицата, която се рееше в далечината на два-три километра от него, започна да се изкачва рязко нагоре и дългите ѝ крила запляскаха толкова бързо, че очертанията им се размиха, Нейт разбра, че е срещнала необикновен и смъртоносен враг.

Каквото и да приближаваше към него, бе привлякло вниманието и на малкото стадо вилороги антилопи, появило се от дясната му страна. Не ги бе забелязал по-рано в мрака. Животните замръзнаха като по команда и обърнаха глави на север, където високо в небето потрепваше силуетът на сокола. Миг по-късно оживяха като по невидим сигнал и стадото се устреми на юг. Двойните копита с форма на сълза вдигаха облачета прах. Антилопите се понесоха като буйна река през пустинята и не след дълго изчезнаха от погледа му.

Едва тогава Нейт усети земята да вибрира по необичаен начин. Това бе едно от най-удивителните неща в пустинята – човек можеше да усети нечие приближаване още преди да го е видял или чул.

От север изникна стадо коне. Бяха дванайсет или тринайсет. Появиха се един по един, препускаха с разветви гриви и разширени ноздри. Шумът от копитата им набираше мощ, но бяха толкова далече, че звукът сякаш не бе свързан с движението им.

Нейт знаеше, че нещо ги бе прогонило. Нещо ги бе принудило да препуснат право към него.

Конете се носеха по спечената от слънцето земя и вдигаха облачета прах, които бавно се слягаха. Вече бяха достатъчно близо – може би на сто и петдесет мет-

ра от него – и тропотът на копитата им закънтя в синхрон с движенията им.

Нейт вдигна високо двете си ръце и ги размаха. Табунът продължи да приближава. Едва когато достигнаха на двајсетина метра от него, животните се разделиха и го заобиколиха от двете му страни. Земята се разтресе. Преди да стисне клепачи, за да се предпази от прахоляка, Нейт зърна – макар и само за миг – бялото на очите им, разширените им ноздри, разветите им гриви, струпеите по хълбоците им. Бяха предимно дорестти, но жребецът, който препускаше начело, бе черен, с един-единствен бял чорап. Отминаха бързо, но оставиха след себе си тежка мускусна миризма на засъхнала пот и спечена кал.

Конете продължиха пътя си на юг.

Когато отвори очи, видя чифт фарове, които пронизваха прахоляка, оставен от конете. Нейт примижа. Колата, също като конете, се движеше право към него.

Той се обърна и огледа безоблачното небе. Благородният сокол се бе превърнал в бяла точкица високо горе. Нейт добре познаваше разликата между сокол, който се издига, уловил някой топъл въздушен поток или за да заеме по-изгодна позиция за лов, и сокол, който бяга от нещо.

Неговият сокол бягаше. Нейт усети, че няма да го види отново. Случвало се бе и преди. Понякога соколите, които бе хранил и дресирал, с които бе ловувал години наред, просто отлитаха. Всеки път когато това се случеше, в душата му зейваше дупка, която можеше да бъде запълнена само от нова ловна птица. Този път обаче не изпита познатото усещане за загуба, а се почувства предаден.

Проклетницата ме прецака.

Той се обърна към приближаващия автомобил и с изненада установи, че образът му се е утроил. На мястото на онова, което бе взел за самотен джип или пикап, се бяха появили три коли. Едва сега осъзна, че фаровете принадлежат на водещия автомобил на малък конвой от три пикапа. Двата отзад се движеха зад водача и приближаваха към Нейт в клиновидна формация, а зад тях се влачеха прашни шлейфове, обагрени в оранжево от утринното слънце.

Трите пикапа приближаваха бързо. Вече чуваше ръмженето на двигателите и скърцането на гумите по парченцата вулканичен кварц, осяели пустинята.

Минута по-късно успя да види, че шофьорите не са сами. В каросериите също имаше хора. Когато пикапите приближиха, мъжете отзад се надигнаха предпазливо, опитвайки се да запазят равновесие. С една ръка се държаха за стените на каросерията или за покрива на кабината. В другата стискаха автоматични оръжия.

Върху предния капак на първия пикап бе прикрепено нещо голямо, черно, кърваво. Нейт зърна за миг дълги жълти зъби и козина, покрита с кървави петна, и погледна надолу. Под мишниците си имаше кобури, а от тях стърчаха извитите ръкохватки на револверите му. Под дясната си ръка държеше „Касул“ с единично действие, калибър .454. Под лявата му ръка се бе сгушил „Уайоминг Експрес“, също с единично действие, но калибър .500 и също с пет големи патрона в барабана.

Не можеше да си спомни откога е започнал да носи два револвера, но не се съмняваше, че постъпва правилно. Също както не можеше да си спомни и повече

подробности около появата на благородния сокол. Не можеше да си спомни и какво прави в пустинята.

Озърна се през рамо. Смяташе, че е дошъл с белия си микробус с надпис „Ярак инк.“ отстрани, но с изненада установи, че той се е превърнал в стар „Джип Си Джей 5“. Колата бе паркирана на четиристотин метра встрани под скално образуване, наподобяващо чадър: десетто-нен навес от пясъчник, който балансираше – неизвестно как – върху един-единствен тесен каменен стълб.

Нейт се огледа и за своя приятел Джо Пикет. Не бе сигурен защо, но очакваше Джо да е тук и да му пази гърба. Не че Джо можеше да уцели каквото и да било, но полагаше усилия и бе в състояние да прояви удивителна ярост и дори жестокост, когато смяташе, че правото е на негова страна.

Но дали сега правото бе на негова страна? Или на страната на когото и да било? Всичко бе толкова объркано.

Нейт се съмняваше, че ако се обърне и хукне към джипа, ще успее да го достигне, преди трите пикапа да го обградят. Освен това нямаше никакво намерение да се остави да бъде преследван като диво животно или прострелян в гърба.

Обърна се отново, разкрачи се и зае стойка за стрелба. Изправи рамене. Под краката му проскърца вулканичен кварц.

Знаеше какво трябва да направи. Нямаше избор.

Трима шофьори, по трима-четирима въоръжени в каросерията на всеки пикап. Всъщност Нейт едва сега забеляза, че в кабината на първата кола има двама души. Това означаваше повече от дузина въоръжени мъже.

Разполагаше с десет изстрела, преди да се наложи да презареди. А дотогава щяха да са му видели сметката.